

relser som ett "ohyggligt svärmeri". Ett parti af de Libertiners synagoga hade af nyfikenhet samlat sig i Selskivare kyrka förleden marknäd, för att underhålla sin andakt med åskådningen af detta fenomen: men folkträngseln blef så stor, att de måste sitta der till Gudstjenstens slut. Antingen nu folkträngseln eller andans drifter hade gjort intryck på dem, summan war den, att de Libertiner icke tyckte om andans drifter: alldenstund de måste yttra sig om Påsarena som den hedniska Peruvianern om Spaniorerna: "Om sådant folk finns i himmelriket, så vill jag icke komma dit." Historien berättar, att spaniorerna wille omvända Peruvianerna till Christendomen, men detta skedde på det gamla Påswiska wiset neml. genom Inquisition och grymhet: en gammal Peruvian låg på sin sotesfång, och när den spanska Presten wille, att han skulle omvända sig till Christendomen, frågade Peruvianern om spaniorer finnes i Himmelriket: då Presten svarade jakande, sade den gamla Peruvianern: "om det finns Spaniorer i Himmelriket, så vill jag icke komma dit."

(Forts.)

Vi teå
Tryckt hos W. N. Nygren 1854.

Ens Hopandes Röst i Öknen.

N:o 6. Juni. 1854. 3 Årg.

(Inskändt.)

2 Art. om Påswedömet i Sverige.

J wår swenska kyrkas symboliska böcker hafwe wi Gudi lof en rätt lära enligt Guds ord om salighetsgrunden, att Kristus (det wäsendteliga ordet) är den wäsendteliga grunden för wår salighet och Bibeln (det skrifsna ordet) är lärogrunden. Men granfka wi tillämpningen af denna kyrkans bekärda lära i wår Swenska kyrka, huru mycket finare påswedöme finns då ibland oss! Huru många af lärarne äfwen af Presterna lägga icke åtminstone något bredwid denna grund! Se wi på stora werldens och hopens wanliga tanke — och lefnads — sätt, så framstår detta än tydligare. J Påswedömet bygges mest på gerningar, ceremonier och deras kyrkas yttre glans och widd framför andra kyrkors, utan att man der får eller will forska och weta, hwarest Kristi rätta kyrka och sanning är, samma töcken rufwar oss öfwer wår Swenska kyrka fastän ej med det tjocka och tyngande twång, som i de egentligt påswiska landen. Stora hopen Swenskar går alldeles utan Luthers bättring, tro, anda och nit och menar sig dock wata "goda

Lutheraner," (som ock brännvinet strömmar in och svor-
dantar ut af deras läppar. På äkta påstwisst maner
mena de sig vara goda kristna, derföre att de utwer es
bo i den rätta kyrkan. De bygga i sjelfwa werket mera
på sina meningar och yttre religions ceremonier än på
Kristum och Hans Heliga ord. Skristenes tröst behöfwa
de just icke, ty de äro ju "äkta Lutheraner." Äfwen de,
som ligga i grofwa lasters träd öfwer bronnen trösta på
sig sjelfwa, att de ej äro de värsta, att de dock hafwa
goda hjertan och någon god ort och förtjenst och att de
wäl (sjelfwa) skola bättra sig när de bebaga och när så
behöfs. Ännu mera trösta de sinare werldsbarnen på sig
sjelfwa, att de äro kunniga, dugliga, religiösa, hyggliga,
nyttiga, humana. — — (och ro wet allt?) Hwad behöf-
wa så godt folk tro på någon annan Gud och Trälsare
än sig sjelfwa? Och detta sjelföbgudande är den anti-
kristliga andan i alla land. Och emedan denna sjelf-tro i
hjärtat och döda tro på Gud är mera omfattad af werl-
den ej minst af werldens wise, högäbla och högmogande,
så anser man denna falska döda tro vara den rätta äk-
ta derföre att den synes vara mer allmän och mer i
smaken äfwen hos de stora. Och såsom den Påstwissta
kyrkan stolt anser den Lutheriska för en förtwillad sekt, så
anser ock stora hopen s. l. Lutheraner i vår kyrka dem
för en sekt som de kalla älsfars, swärmare m. m. Dem,
som efter Kristi (Skristens och Luthers) Hus söka upp-
byggas, såsom lefwande stenar på den grund som i
Zion laggd är.

Om wäckelserna i Torneå Lappmark.

(Fortf. från föreg. Nr)

Ett sådant lättfönnigt yttrande kunde passa en peru-
wian, som war uppfostrad i det heduiska mörkret men
när samma lättfönniga yttrande kommer i från en Chri-
stiens mun då wet man icke, hwad man skall tänka om
hans Christendom och om man icke wiste hwad det är
för folk, som yttra sig så lättfönnigt om Himmelriket,
så kunde man lätteligen falla i något twifwelsmål rö-
rande Andans drifter men när man wet, att det war
just samma folk som dukade brännvins bordet för Bisko-
pen, för att dermed wisa sin tro med sina gerningar: så
fäns man icke falla i någon förundran öfwe sådana ut-
tåtelser. Det är icke många år sedan det ohyggliga
brännvins swärmeriet florerade i Gellivare då man fick
höra den lustiga Lappfängen af fulla menniskor, jemte
syrdomar och slagemål; men dessa oartikulerade ljud,
som ærkeligen liknade djurs läten, woro inga misshud i
krögarens öron, ty krögaren hade deraf sin goda förtjenst:
den tiden funnos några glesia åhörare på kyrkans bänkar:
större delen af församlingen, höll sin Gudstjenst i och
bakom krögarens boningar: Men ingen klagade då öf-
wer kyrkoförargelse, ingen sade då som nu. "Om så-
dant folk är i Himmelriket, så wille jag icke komma dit.
Det syntes ty ligt att krögare och spyllhundar kunde myc-
ket wäl samsas i det jordiska och underjordiska Paradi-
set. Nu mera kunna de icke samsas, sedan största delen
af Lappiska Allmogen blifwit gripen af Nyktterhets iswern.
Och nu förargas krögarena högeligen öfwer de andeliga
rörelserna, men öfwer den orene sprit andens rörelser
förargades de icke.

Det är helt och hållet Johan Rautamaas förtjenst, att brännvins djefwulen blifwit utdrifwen från Gellivare Församling.

Men nu invänder någon beskedlig Nykterhetsvän, som endast affter nykterhet, utan att widare känna rätta motivet till allmogens absoluta nykterhet i Norden, han invänder, att det religiösa swärmeriet kan vara lika skadligt, som brännvins swärmeriet. Swarföre skall den ena ytterligheten nödwändigt följa på den andra? Kan icke allmogen vara nykter och ordentlig utan att swärma? Dessa och dylika invändningar kan man wist få höra af sådana nykterhetswänner, som hafwa dygden till sällighetsgrund, och hwiltas nykterhets beräkningar icke sträcka sig längre, än till tidens gräns. För dem är det timliga wälfåndet huswudsaken, och wore här fråga om det timliga wälfåndet, så wore utan de religiösa swärmarerna mest att beklaga som för en Tje, som icke kan realiseras i tiden. (?) Dra Tjeer kunna möjligen realiseras i tiden, som till Fr. friheten Tje, nykterhetens Tje, Rikedomens Tje ärans Tje. Alla sådana Tjeer kunna realiseras, och den som kämpar för en eller annan af dessa Tjeer, kan på ett eller annat sätt uppå sitt mål, men Christendomens Tje kan icke fullkomligen realiseras i tiden, och detswå säger Apostelen "om wårt hopp wore allenast för denna werlden så wore wi de uflaste af alla menniskor. Enligt samma Apostels erfarenhet måste en Erhisten vara uti beständig kamp och strid med djefwulen och werlden. Utom den inre kampen som en Christen måste utkämpa mot sina andeliga fiender måste han äf-

wen bära Christi smälek, hat, förakt och förförljelse af werlden. Lika som de Christna i första andra och tredje århundraden, woro föraktade och hatade af werlden så äro äfwen nu Läsa-re och pietister föraktade och hatade, af werlden, för deras "ödrägliga andeliga högfärd" som skulle bestå deruti, att fördöma andra menniskor, och anse sig sjelfwa för fullkomliga och selfria. Denna klagan öfwer Läsa-rena får man höra öfwerallt hwarest Läsa-re finnas. Samma klagan föres öfwer Läsa-rena i Norden att de äro andeligen högfärdige, att de anse sig sjelfwa för fullkomliga, och fördöma andra. Och denna andeliga högfärd kan werldens icke tåla. Ty werlden är sjelf andeligen högfärdig, werlden är sjelf upbläst af andelig högfärd; werlden sjelf anser sig fullkomlig och selfri: werlden will icke erkänna sina fel och brister. Höga-ren förswarar sitt heliga Erbgaryrke, och påstår att det är hans oförbytterliga rättighet, att hålla

Drinkaren förswarar sin druckenskap, och påstår, att det är hans oförbytterliga rättighet att suppa sig full; tjufwen blir desperat, om någon understår sig att kalla honom för ärlig tjuf, och hogan blir lika desperat, om någon understår sig att kalla hennesdygdig hoga. Alla dessa förswara sina stötes synder, och påstå, att det icke angår någon, huru de lefwa; de säga wanligen "det angår ingen huru jag lefwer; jag skall sjelf swara för mina gerningar. Är icke detta andelig högfärd? Derom gäller nu den egentliga striden emellan de wäcka och den söfwa hopen. "Är du en Christen?" nej. "Har du kommit till en sann synda ånger?" nej. Dessa frågor, och

desa swar kunna å båda sidor wara uppriktiga, om neml. den frågande har sjelf afswar med sin Christendom, och den swarande har afswar med sin förnekelse; men ofrån händer det, att den som swarar nej på dessa frågor menar helt annat, än hvad han talar. Han menar nemligen att han är en Christen genom dopet, men icke en sådan Christen, som den frågande, hwilken han anser för en skrymtare, och andeligen högfärdig bängel, som han icke är någon sanning skyldig. Skulle han wara uppriktig, så borde han icke säga nej, utan tillstå, att han anser sig wara en Christen genom dopet, och att han icke behöfwer någon bättre Christendom. Men dertföre aktar han sig neg; ty nådatsjufwen wet ganska wäl, att en dopchristen, icke är någon rätt Christen, om han icke håller sitt döpfelsförbund. En annan del kan också wara öfwerlygd derom, att han icke är någon Christen, men will icke heller erkänna, att någon annan är det. Här uppenbarar sig åter den andeliga högfärden, såsom en förnekelse af all Christendom. Det fins ett parti af Läsa-re, som påstår, att ingen nu mera kan wara en rätt Christen; detta parti påstår äfwen, att den som kallar sig för en Christen, är en skrymtare och andeligen högfärdig. Hos detta parti har den Fariseiska egenrättfärdigheten utvecklat sig till en hög grad af Scepticism, och Klarlythet, som beräknar Christendomen efter egenrättfärdighetens gradmätare. Och skulle det icke finnas något annat kännemärke på en sann och lefwande Christendom, än den högsta grad af egenrättfärdighet som den menliga stoltheten kan åstadkomma, så blefwe det i sanning omöjligt för de flesta, att upparbeta sig till den

grad af helighet, som egenrättfärdigheten kan gilla. Men det ges en annan möjlighet för en ångerfull och botfärdig syndare, att komma till nådastolen, och finna nåd för rätt. Denna väg känner icke den obotfärdige syndaren, som lefwer i uppsättliga synder, ejheller den stolta egenrättfärdigheten, som litat på sin dygd och selfria wandel; ejheller nådatsjufwen, som utan ånger tillagnar sig Guds nåd och syndernas förtåtelse. Dessa tre partier äro wäckelsens fiender och motståndare. De som höra till första klassen, förswara sin tro med gäckeri, sticford, och kuytnäswar: om någon frågar dem: "är du en Christen?" så swara de: nej, "är du en ångerfull och botfärdig syndare?" — nej; är du wäckt? nej; är du ett Guds barn? — nej; är du ett Jesuwulens barn? — nej; är du en verdens träl? — nej; är du en dygdig menniska? — nej.

Men är det swårt att weta, hwilken en sådan menniska tillhör, och troligen wet han det icke sjelf, och bryr sig icke heller om att weta det. Det är för en sådan menniska alldeles likgiltigt hwilken Herre han tjenar. Uti sådant tillstånd är den stora sorglösa hopen, som lefwer för dagen och bryr sig icke om hwarken himmel eller helwete. Till den andra klassen af wäckelsens motståndare, kan man räkna egenrättfärdighetens tjenare, som förneka all Christendom, och påstå, att de som kalla sig för Christna, äro skrymtare och andeligen högfärdige: de påstå att nu mera finns ingen menniska på jorden, som man kan kalla för en sann och rättssakens Christen, men att det, gifwes ett närmande dit åt och en stråswan, som kan fortfara ända till dödsstunden: först efter döden får menniskan weta sitt slutliga öde. Till grund för

dessa menniskors omböme ligger en dunkel föreställning om dygdens höga Ideal; men de kunna icke uppnå detta Ideal, ehuru de någon gång i sin lefnad arbetat på den egna bättringen och afunden tillåter dem icke, att erkänna, att någon annan kan hafwa hunnit längre i sin sträfvan efter fullkomlighet, än de sjelfwa. Dessa egenrättfärdiga menniskors lefverne är i det mesta ofkluderligt; de kunna icke förebrås för tjufweri, dryckenskap, otukt eller swordomar; de kunna till och med bestraffa lasten; men frågar man dem: är du en Christen? nej; men jag sträfwar att blifwa det. Känner du någon, som du kan anse för en sann Christen? — Nej. Tror du, att du är fördömd? — nej; det tror jag icke. Tror du att du kan blifwa salig? — Jag hoppas det. Håc har man, nu en bild af Fariseismen och Stoicismen, som ser gran, det i broderns öga, men hielken i eget öga märker han icke. Om någon will föreställa en sådan egenrättfärdig skrymtare, att han saknar alldeles den Christeliga tronsgrund: så blir han desperat och säger: ja så! du will fördöma bederligt folk! har du nu sjelf uppnått fullkomligheten? är du nu beredd, att träda inför Guds domstol? o. s. v. Att kunna förnä en sådan menniska, att träda i Republikanens fotspår, det står platt intet till; ty han kan icke öfwerbewisas om något brott. Han är närmast djestulen i egenrättfärdighet, och sjelfsagen helighet.

Det tredje slaget af Christendomens motståndare, består af nådatjufwar, som antingen krapit för tidigt ur ägget, eller blifwit i otid födda, eller också har den gamla menniskan fått tillfälle att göra sig af med den nya menniskan, hwilket kan ske i en handvändning, om den gam-

la menniskan blir lemnad utan tillsyn. Man kunde wisserligen säga tvärt om, att den nya menniskan behöfver större wård och tillsyn än den gamla; men man bör dock se till, att den gamla menniskan icke får bli skendödd och lefwande begrafen under nåden hwarigenom icke allenast skuldfrihet, utan äfwen syndfrihet kan insmuga sig i medwetandet. Man will beskylla Ericansarne för denna wisfarelse neml. att de blifwit syndfria genom nåden, och om Kontofeins Lapparne som börde till den förwildade secten, wet man säkert, att de hade kommit till absolut helighet och syndfrihet. Man wet att egenrättfärdigheten sträfwar efter syndfrihet. Att wara brottlig och skuldri, är för egenrättfärdigheten icke tänkbart; derföre arbetar egenrättfärdigheten ouphörligt på helgelsen, och fordrar af menniskan ett rent hjerta innan hon tillåter henne, att kalkas försonaren; men nu fordrar Guds Lag detsamma, och just deruti består förwillelsen, att den ångersfulle syndaren, icke kan så noga skilja samwets krasioet från egenrättfärdighets kraswet. När Guds Lag fordrar hjertats fullkomliga renhet och lydnad, så fordrar egenrättfärdighetens lag det samma. Men Guds lag är tillika en tuktomästare till Christum; men egenrättfärdighetens lag är en tuktomästare från Christum; den drifwer menniskan från Christum till den egna bättringen; om egenrättfärdigheten icke kan uppnå syndfrihet genom den egna bättringen, så kan det ske i en handvändning genom nåden sålunda, att menniskan af några flygtiga nådatänkor, (de första nådamärkena eller den förekommande nåden) tillagnar sig nyafödelens nåd, ehuru den gamla menniskan ännu ligger som en

björn i Jdet nästan frisk och orörd. När dertill kommer en förväxling i medvetandet mellan begreppen "syndfrihet och skuldfrihet", så faller den gamla människan i dvala, hon blir skendödd och lefwande begrafwen under den stulna nåden; ty hon har nu blifwit syndfri genom nåden. Men som detta är i sjelfwa werket ett egenrättfärdighets tillstånd, ehuru den stulna nåden hwilar i medvetandet, och ligger som en harflinnsfåll på gammal adam: så aktar sig wäl en sådan människa från grofwa laster och brott, hwilka synas strida, emot hennes skenhelighet, men de finare lasterna och wißsa små skötes synder, komma fram i dagen. Gennyttan gör sig gällande i handel och wandel; små skölder förblifwa obetalt. Den gamla werldshedern förbjuder en sådan nådatjus, att bekänna synderna för menniskor; egenrättfärdigheten will icke underkasta sig någon pröfning af andra; han går förbi de Christna, och säger: jag behöfwer icke bigta mig för någon: jag finner sjelf wägen till Christum. Om den, som har endast egenrättfärdigheten till salighets grund sällan eller alldrig går till Rättwarden, under föregifwande att han icke är wärdig, så går nådatjusfen så mycket oftare till Herrans Rättward, ja stundom hwar fjortonde dag, för att wara riktigt säker på sitt nådastånd.

Men under denna utwärtas Gudstjenst, ligger gammal Adam och kurar gömma i hjertgroppen. Nådatjusfen är mycket rädd om sitt hjerta: han will icke blyna sitt hjerta för någon, och om någon förekastar honom hans onda wäsende, så blir han otällig, och säger: "desse willoandar sja sjelfwa under Dagen, och hafwa alldrig kom-

mit till fullt åtnjutande af nåden: nu wilja de äfwen draga andra ifrån nåden, och föra dem under lagen; men wi hålla oss faste wid Christum." Att de i sjelfwa werket icke hålla sig faste wid Christum, synes deraf, att de icke kunna tillegna sig Christi förtjenst; ty om någon frågar dem: "Är Christi rättfärdighet din rättfärdighet?" så swara de: nej. De skulle gerna säga: Christi rättfärdighet är min rättfärdighet," men de frukta för den sednare frågan: "när har Christi rättfärdighet blifwit din rättfärdighet? och på denna sednare fråga swara de wanligen: Jag behöfwer icke bigta mig för någon: i det som rör min själs salighet, har jag endast Gud och mitt samwete att göra med, jag behöfwer icke bigta mig för er. Så wida dessa nådatjuswar blifwit syndfria genom nåden, så hafwa de inga frestelser till synd; de känna icke till några satans anfäkningar. Egenrättfärdigheten och hederddjefwulen bewarar dem för gröfre laster och brott, men i handel och wandel äro de samwetslöse; en liten lög är för dem ingen synd: grannlåt och högfärd äro lossiga, en liten tår på tanden är också lossig; ungdomens sänglag äro för dem lossiga: barnskäll och graföhl lifaledes.

Wi komma härvidlag ihåg en händelse, som nyligen passerat i En Dappmarks församling. Pastorn framstälde den frågan till ungdomen på ett husförhör, om det wore någon synd, att ungdomen af båda könen håller sänglag? Ungdomen wiste icke Pastorns enskilda mening om den saken, men ungdomen hade hört, att Kateketen i missions Scholan hade förklarad desse sänglag för olagliga, emedan människans kött och blod retas genom

den närmare beröringen, till hordoms synd. Men Pastorn hade annat begrepp om saken. Han förklarade nemligen, att det wore det högsta bewis på dygd och Guds fruktan, när twenne unga Personer af olika kön kunde ligga beskedligt, tillsammans utan att strida till olagligheter. Förf. har också i ungdoms vran haft samma öfvertygelse, att en sådan återhållsamhet, war det högsta bewis på dygd och Guds fruktan så mycket mera, som wäningen horbock anser det för omöjligt, att stå emot sinnlighetens retelser, wid en så nära beröring med lönet men Förf. har sedermera blifwit fullkomligen öfvertygad derom, att Egenrättfärdigheten och heders djefwulen har bewarat mången från hordoms synd, hwadan och den stränta dygden, upplöser sig i Egenrättfärdighet och werldsheder. Dessa hederliga djeflar kunna endast till en tid bewara ungdomen från hordoms synd, men det stoppar icke i längden. Hwadan och Swen och möquälar strängligen förbjudas i Äldre wifitations Acter, af sådana Biskoppar, som hafwa haft nit om kyrkan och Församlingens yttre ärbarhet och detta hade wäl Pastorn wett bestämt, inuan han gaf den offentliga dygde förklaringen åt ungdomen, som redan af Naturen är böfd för sinnliga nöjen. Doctor Isak Grape skrifwer i sin bok om Läfarena i Skellefteå, att Läfarena den tiden öfwade fånglag, under föregifwande, att de unga personerna kunde uppbygga hwarandra i Christendomen, men kyrkoböckerna skulle utwisfa att de äfwen uppbyggt hwarandra lekamligen. Detta må äfwen lända till en warnagel för andra, som icke äro Läfare, att ingen bör narras med djefwulen ty den hedersmannen tal intet narri.

En annan strid har uppstått med ett parti som welat söka en lättare wäg till Himmelen, än korsets och sielfförskafelsens wäg, den sanna ängerns och bättringens wäg. Först uppfom en strid om Nikodemus, hwilken Luther på ett ställe alldeles utestänger ifrån nåden på den grund, att han icke kände till den Nya föddelsen, men på ett annat ställe i förklaringen öfwer acterna, tillerkänner Luther honom någon delaktighet af den Hel. andes werkingar, så wida Nikodemus hade större frimodighet än Lärjungarne, att bearafwa Christi Bekamen. Striden om Nikodemi Christendom, förefaller i början som ett "onödig Grubbel" alldenstund de flesta påstå att det icke angår oss, om Nikodemus blifwit salig eller icke, andra åter säga, att Nikodemi Christendom icke kan lända oss till någon uppbyggelse eller förtappelse. Men wid närmare begrundande har det blifwit uppenbart, att alla Egenrättfärdighetens tjenare lägga mycket wigt på Nikodemi Christendom. En del dygdensbister hata sig fast i Nikodemus, och tänka så: Om jag kunde komma så långt i helighet och rättfärdighet, som Nikodemus, så blifwe jag wist salig. Det gör dessa Egenrättfärdighets tjenare ondt i hägen, om någon understår sig att twifla på Nikodemi Christendom. Men wid närmare eftersinande, finner man, att de som stå på Egenrättfärdighetens grund, taga sig sielfwa en falsk tröst af Nikodemus hwilkens Christendom de icke betwisla, ehuru Nikodemi Christendom måste förefalla hwarje Christen ganska twifwelaktig. Nikodemus trodde icke, att Jesus af Nazareth war Messias eller Kristus werldens Frälsare; han trodde endast, att Jesus war en Lärare sänd af Gudi; han

hade således samma tro, som nu tidens Nationalister, att Jesus af Nazareth war en utomordentlig man, en Filosof af första rangen, som war utrustad med större Förstånd än andra människor; men på denna tro skulle ingen Prest nu för tiden kunna upptaga Nikodemus i den Christna Församlingens gemenskap. Och Hwad Nikodemi Christendom för öfrigt beträffar kunna vi icke fölla annat omdöme om honom än att han war ett dygdemönster för sin tid, och gick i den vägen längre än nu tidens dygdemönster gå, men någon Christen war han icke i detta ords egentliga bemärkelse, ty han grundade sin salighet på Sagens gerningar, han grundade sin salighet på sin dygd, och egen förtjenst. Hade han blifwit en Christen, hade han tagit någon werksam del i Christendomens utbredande eller i Christendomens försvar, skulle hans namn icke hafwa kunnat förbigås af Apostlagerningarnes författare men intet af allt detta höres af. Då han war en medlem i Rådet borde han hafwa yttrat något ord så pass som Gamaliel yttrade sig till de Christnas försvar. Man kan wäl icke begära, att en så hög Herre, som Nikodemus, skulle bewisat de Christnas sammankomst, men så mycket kan man begära, att han borde hafwa tagit de Christna i försvar, hur det gällde deras lif. Men intet af allt detta höres af. Werdens hedern och människofruktan war hos honom större än wördnaden för Christi person. När han försökte att taga Christi Person i försvar emot de andra Herrarnes smädelser, blef han genast stum när de frågade, om också han wore en Christi Lärjunge. Han hade således icke mod att försvara sin öfwerlygelse. Att han deltog i

Frälsarens begrafning bewisar icke heller att han war någon Christen. Wisserligen hyste Nikodemus den öfwerlygelsen, att Jesus Nazarenus fick lida oskyldigt, att han blef ett oskyldigt offer för Judarnes hat, och ansåg det wara en pligt, att bewisa den wärdade Lärarens minne den sista tjensten, men denna wälgerning gick icke utöfwer wanliga människors beräkning i afseende på det kommande lifwet hwarest han wäntade belöningen för denna tjenst. Han tänkte som andra dygdemönster, att "dygden belönar sig sjelf och warder ytterligare belönad." (Lindbloms Cateches) men denna dygdelära öfwerensstämmar icke med Luthers Troslära ty der heter det, att "allt hwad som icke utgår af Tron, det är synd." Men hwad hade Nikodemus för Tro? jo den att Jesus af Nazaret war en Lärare sänd af Gud; han trodde icke att Jesus war messias, Christus, Guds Son och werldens Frälsare. Hvilken Prest i Lutheriska kyrkan skulle upptaga Nikodemus i den Christna Församlingens gemenskap på denna Tro?

Men Nikodemi trosförwandter stå sig högeligen öfwer den förmåtenhet, som wägar uttala den öfwerlygelsen, att Nikodemus icke kan upptagas i den Christna församlingens gemenskap. De taga för gifwit, att Nikodemus måste wara en god Christen, och om den naturliga människans dygd gällde något inför Gud så borde Nikodemus få ett utmärkt rum ibland helgonen; men enligt vår Religionsgrundsattfer finns det ingen naturlig dygd som kan gälla inför gud: ty allesamman äro syndare, och hafwa intet att berömma sig af inför Gud. Människan kan icke af egna krafter älska Gud eller frukta Gud, och

fälunda måste äfwen Mikodemus med all sin dygd wara utom nådaståndet, så wida det icke kan bewisas, att han kommit till en rätt och saliggörande tro. Och detta grämer egenrättfärdighetens tjuare, att Mikodemus icke kan upptagas i den Christna församlingens gemenskap. Just derföre måste Mikodemus utslutas ifrån Himmelriket, emedan hans trosbröder både ibland Lappar och bönder, haka sig fast i Mikodemus; och kunna alldrig komma till himmelriket, så länge som den tron siter i peruken, att Mikodemus är i Himmelriket. Mikodemi trosförwanter äro neml. hemliga Rationalister, som bygga sin salighets grund på egenrättfärdigheten, och kunna alldrig komma till försoningen eller rättfärdiggörelsen, så länge som Mikodemus är i Himmelriket; men faller Mikodemus ifrån Himmelriket, då måste äfwen hans trosförwandter falla derifrån, och börja på att twifla om sin salighet.

(Fortf.)

W i t e å

Tryckt hos W. N. Nygren 1854.

Ens Hopandes Röst i

Öknem.

N:o 7. Juli. 1854. 3 Årg.

Om wälfelserna i Torneå Lappmark.

(Fortf. från föreg. Nr.)

En annan strid har uppkommit rörande Lärjungarnes tro före Påskdagen. En del väntar, att Lärjungarne hade en lifwande tro äfwen före Påskdagen. Men de som icke wäro denna lära, hafwa också stannat på h lifwägen till Himmelriket. De hafwa nemliken hos Lärjungarne funnit sådana swagherer, som de finna hos sin sjelfwa; och när de jemföra sitt eget själarikåd med Lärjungarnes, finna de så mycken likhet deruti, att de omöjigen kunna twifla på sin salighet, så wida de icke kunna twifla på Lärjungarnes salighet. Skulle det nu kunna bewisas, att Lärjungarne hade en rätt och saliggörande tro före Påskdagen, så skulle alla nådetsufwar, som förlita sig på Lärjungarnes tro, slipa in i Himmelriket på halfwa vägen. Men skulle åter Lärjungarnes tro före Påskdagen befinnas wara en död tro, så skulle de slås nådetsufwar, som förlita sig på Lärjungarnes tro och Christendom, falla i förtwiflan, liksom Lärjungarne föllo i förtwiflan efter Fralsarens död. Men Gud beware oss för en sådan förtwiflan, säga nu